

Tredje temapredikan om *Amoris Laetitia* - Kärleken blir fruktbar

Kära bröder och systrar,

Vi har nu kommit till det mest centrala och vackra, men samtidigt det mest krävande och ansvarsfulla kapitlet, det femte av de nio, i påven Franciskus' apostoliska uppmaning *Amoris Laetitia*, Glädjen att älska, nämligen kärlekens och äktenskapets fruktbarhet. Vi har talat om Ljuset i Herren Ord och om kärleken i familjen som en "ljusstake" i världen, vi har talat om kärlekens väsen som det beskrivs av Paulus i kärlekens lovsång i första Korinthierbrevet. Vi har sett att det finns en sammanhållande kraft i förbundet mellan man och kvinna som upphöjts till värdigheten av ett sakrament. Nu har turen kommit till själva meningen med den äktenskapliga kärleken, livets egna frukter.

Om vi återigen skulle börja med ord ur den Heliga Skrift skulle vi kanske den här gången stanna upp vid det häpnadsväckande orden i Psaltaren, som påven också citerar. "Du *vävde* mig i moderlivet" (139:13). Både en far och en mor kan säga dessa ord om sig själva, de kommer till insikt om att vara skapade av Gud, inte bara genom sig själva och den äktenskapliga akten, utan genom Gud. Gud är närvarande i sin egen skapelseakt.

När föräldrarna ser sina barn som kärlekens frukt, eller skulle vi med ett mer byråkratiskt ord säga, "resultat", så menar de i alla fall samma sak. Ett nytt liv har kommit till genom skapelseordningen i mannens och kvinnans natur. Alla förstår ordet "väva" som en planerad och avsiktlig verksamhet, eller hantverk som kräver kunnande. De finaste trådarna blir till slut tyger och tyger blir kläder och dukar, sängkläder och mattor och gardiner och halsdukar och schalar. Att då kalla ett barn en "väv" är ett fint uttryck för ett gudomligt och mänskligt hantverk. Ja, vilken konstnär skulle kunna överträffa det mästerverk som livet är?

I vår vetenskapliga tid förstår vi det kanske ännu bättre när vi tänker på det unika genetiska språk som ger upphov till en ny mänsklig person. Påven talar om miraklet som är samarbetet mellan modern och Gud och om hur varje kvinna deltar i skapelsens mysterium (168).

Mycket har hänt i synen på moderskapet och modersrollen. Uppfattningen om moderskapet som en börda som isolerar den gifta kvinnan från samhället har gett bakgrund till en politisering av familjen som på ett sätt försvårat mödrarnas integration i samhälle och yrkesliv. Den inställningen är numer ifrågasatt och moderskapet börjar inte bara återfå sin tidigare betydelse för samhällets tillväxt utan också fördjupat dess betydelse för hela mänskligheten.

Samtidigt pekar påven på fädernas roll och ansvar. Med en stark modersroll kan de tendera att isolera sig från sin viktiga roll som trygghetsskapande och pålitliga i familjelivet. Påven säger: "Man säger att vårt samhälle är ett

samhälle utan fäder” (176). Han tillägger lite senare: ”Fäderna är ofta så koncentrerade på sig själva, sitt eget arbete, sitt självförverkligande att de till och med glömmer familjen”, påpekar påven.

Det betyder – om det stämmer – att kärlekens fruktsamhet är i farozonen och att bristerna i livsgemenskaperna leder till separationer eller i värsta fall skilsmässor. Det är en utveckling som ingen vill ha och det leder till en försämrad levnadsstandard trots all materiell framgång som ingen egentligen heller sätter främst. Fäderna och mödrarna måste vare en enhet och en förening i kärlek som inte bara är emotionell utan också praktisk och rättvis i det dagliga livet.

För många par i vår tid, liksom i Gamla testamentets tid, ställer barnlöshet en fråga om kallelsen för det gifta paret; vilken form av fruktbarhet kan de välja och leva med? Påven säger (181) att barnalstring och adoption inte är de enda sätten att leva kärlekens fruktbarhet. ”Till och med den familj som har många barn är kallad att lämna sina avtryck i det samhälle där den finns, så att man kan utveckla andra former av fruktbarhet som är en förlängning av den kärlek som de lever av.” Det är ett viktigt påpekande som har stor betydelse för många par i Kyrkan av idag. De kristna familjerna ”får inte glömma att ’tron inte tar oss ur världen utan infogar oss i den”, skriver Franciskus. ”Familjen bör inte betrakta sig som en avgränsad enhet kallad att skydda sig själv från samhället. Den blir inte sittande utan går ut ur sig själv i ett solidariskt sökande” (181).

Här kan vi ju också påminna oss om familjen Louis och Zélie Martin som påven helgonförklarade 2015. Familjen Martin var hela tiden evangeliserande eftersom de levde evangeliet dagligen i kärlek och solidaritet med andra.

Kärleken är alltså fruktbarande på många sätt. Ingen kan dock ifrågasätta att medverkande till tillkomsten av nytt mänskligt liv, barn i äktenskapet, är den främsta och mest betydelsefulla formen av fruktbarhet. Älskar vi livet älskar vi Gud. Också ett barn med Downs syndrom är en frukt av kärlek. Vi kommer att älska det, vad det än kostar!